

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

**nr. 18.742 van 18 november 2008
in de zaak RvV X II**

In zake: X
Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Binnenlandse Zaken, thans de minister van Migratie- en Asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Macedonische nationaliteit te zijn, op 20 maart 2008 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de brief van de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken van 28 februari 2008 waarin gesteld wordt dat de aanvraag tot vestiging niet meer verder zal behandeld worden.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories.

Gelet op de beschikking van 11 september 2008, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 oktober 2008.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. DE LIEN, die loco advocaat L. PEPERMANS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. SCHREURS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NABERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak.

1.1. Verzoekster diende op 7 december 2007 een aanvraag in tot vestiging in functie van de Belgische tweede echtgenote van haar schoonvader(stiefschoonmoeder).

1.2. Op 28 februari 2008 verstuurde de gemachtigde van de minister een brief naar verzoekster waarin gesteld wordt dat de in punt 1.1. bedoelde aanvraag niet meer verder zal behandeld worden. Deze brief werd verzoekster op een niet nader bepaalde datum ter kennis gebracht.

Dit vormt de bestreden handeling.

2. Over de ontvankelijkheid van het beroep en de rechtspleging

2.1. De vraag rijst ambtshalve of de bestreden handeling vatbaar is voor een beroep tot nietigverklaring. Een beroep tot nietigverklaring dient krachtens artikel 39/1, § 1, tweede lid juncto artikel 39/2, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), een individuele beslissing genomen met toepassing van de wetten betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen tot voorwerp te hebben. *“Voor het begrip «beslissing» of «bestuurshandeling» kan worden teruggегреpen naar de inhoud die de Raad van State er in zijn contentieux aan geeft: teruggrijpend naar de onderwijl klassiek geworden definitie van VRANCKX wordt bedoeld een uitvoerbare beslissing, zijnde een handeling waarbij wordt beoogd rechtsgevolgen in het leven te roepen of te beletten dat zij tot stand komen, met andere woorden waarbij wordt beoogd wijzigingen aan te brengen in een bestaande rechtsregel of rechtstoestand dan wel zodanige wijziging te beletten (vaste rechtspraak: zie J. BAERT en G. DEBERSAQUES, Raad van State. Ontvankelijkheid in Administratieve rechtsbibliotheek, Brugge, die Keure, 1996, 14)” (Gedr.St. Kamer, 2005-2006, nr. 2479/001, 93).*

2.2. Een aanvraag tot vestiging die ingediend wordt door een familielid van een Belgische onderdaan kan, conform (oud) artikel 40, §6 van de Vreemdelingenwet en (oud) artikel 61 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenbesluit), leiden tot de afgifte van een identiteitskaart voor vreemdelingen indien de gestelde voorwaarden vervuld worden. Door te stellen dat de vestigingsaanvraag van verzoekster niet meer behandeld zal worden, wordt verzoeksters rechtstoestand ontegensprekelijk beïnvloed. De bestreden handeling dient derhalve beschouwd te worden als een beslissing.

2.3. Verzoekster vraagt in fine van haar verzoekschrift vooraleer recht te doen over het verzoek tot nietigverklaring aan het Grondwettelijk Hof de volgende prejudiciële vraag te stellen: *“Schendt art.39/2 in combinatie met art. 40 van de Vreemdelingenwet het gelijkheidsbeginsel doordat het minder procedurele waarborgen toekent aan vreemdelingen die gezinshereniging vragen met een Belg dan vreemdelingen die gezinshereniging vragen met een EU onderdaan in die zin dat art. 28, 30 en 31 van de Richtlijn (bedoeld wordt 2004/38/EG) enkel van toepassing zouden zijn op de laatste categorie en niet op de eerste categorie.”*

2.4. Artikel 30.3 van de Richtlijn 2004/38 bepaalt het volgende:

“Kennisgeving van besluiten(...)

3. De kennisgeving vermeldt bij welke gerechtelijke of administratieve instantie waarbij de betrokkene beroep kan instellen, alsmede de termijn daarvoor en, in voorkomend geval, de termijn waarbinnen hij het grondgebied van de lidstaat moet verlaten. Behalve in naar behoren aangetoonde dringende gevallen mag deze termijn niet korter zijn dan een maand na de datum van kennisgeving.”

Artikel 31.3. van de richtlijn van 2004/38 luidt als volgt:

“De rechtsmiddelen voorzien in de mogelijkheid van onderzoek van de wettigheid van het besluit, alsmede van de feiten en omstandigheden die de voorgenomen maatregel rechtvaardigen. Zij garanderen tevens dat het besluit niet onevenredig is, met name gelet op de voorwaarden van artikel 28.”

2.5. Daargelaten de vraag of verzoekster zich kan beroepen op de rechtstreekse werking van de door haar aangehaalde artikelen van richtlijn 2004/38/EEG van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, dient de Raad vast te stellen dat het verzoek om een prejudiciële

vraag te stellen feitelijke grondslag mist. Verzoekster, die in haar verzoek-schrift meldt dat de bestreden beslissing vermeldt dat een beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen mogelijk is, heeft tegen de bestreden beslissing een ontvankelijk annulatieberoep bij de Raad kunnen indienen. Een dergelijk annulatieberoep kan eveneens worden ingediend door familieleden van een E.U.-onderdaan die gezinshereniging aan-vragen en die een negatieve beslissing betekend krijgen. Verzoekster toont niet aan in welke mate haar annulatieberoep bij de Raad minder procedurele waarborgen zou omvatten dan het annulatieberoep dat familieleden van een E.U.-onderdaan kunnen indienen bij de Raad. Verzoekster toont evenmin aan in welke mate haar bescherming tegen verwijdering, zoals bedoeld in artikel 28 van de voormelde richtlijn, afwijkt van de bescherming die familieleden van E.U.-onderdanen dienaangaande genieten.

2.6. Verder kan worden verwezen naar de voorbereidende werkzaamheden van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de Vreemdelingenwet. Uit de memorie van toelichting bij de wet van 15 september 2006 blijkt immers dat *"In werkelijkheid leiden de afschaffing van het verzoek tot herziening en de invoering van artikel 39/79 in de wet door het wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot inrichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (gebaseerd op artikel 77 van de Grondwet) tot de feitelijke omzetting van de artikelen 15 en 31 van de voornoemde richtlijn 2004/38/EG in het Belgische recht. Het beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (...) maakt het mogelijk om de wettigheid van het besluit, alsmede de feiten en omstandigheden die de maatregel rechtvaardigen en het evenredig karakter van deze maatregel te onderzoeken, overeen-komstig artikel 31, §§ 1 tot 3 van de richtlijn 2004/38/EG."* (Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2478/001, 78). Het annulatieberoep dat verzoekster instelt verschilt niet van het annulatie-beroep dat familieleden van een E.U.-onderdaan kunnen indienen, aangezien in beide geval-len de wettigheid van het besluit, alsmede de feiten en omstandigheden die de maatregel rechtvaardigen en het evenredig karakter van deze maatregel aan bod kunnen komen.

2.7. Verder merkt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op dat de afdeling wetgeving bij de Raad van State reeds heeft gesteld dat het rechterlijk beroep dat kan worden ingesteld bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen prima facie beantwoordt aan de vereisten van daadwerkelijke rechtshulp in de zin van artikel 13 van het EVRM (*Parl. St.*, Kamer, 2005-2006, nr. 2479/001, 323).

2.8. Daarenboven wijst de Raad betreffende artikel 39/2, § 2 van de Vreemdelingenwet op het arrest nr. 81/2008 van 27 mei 2008 van het Grondwettelijk Hof, gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad van 2 juli 2008, waarin wordt gesteld dat *"de omstandigheid dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet met volle rechtsmacht, maar als annulatierechter uitspraak doet, wanneer hij op grond van paragraaf 2 van artikel 39/2 optreedt, de rechtzoekenden in die procedure niet van een daadwerkelijk rechtsmiddel berooft"* en dat uit de bepalingen van de Richtlijn 2004/38/EG niet blijkt dat *"daarin in meer jurisdictionele waarborgen wordt voorzien dan die waarin paragraaf 2 van artikel 39/2 voorziet."*

2.9. Gelet op het voorgaande wordt het verzoek om de in punt 2.3. bedoelde prejudiciële vraag te stellen aan het Grondwettelijk Hof afgewezen.

3. Over de gegrondheid van het beroep.

3.1. De bestreden beslissing luidt als volgt: *"(...) Uw aanvraag tot vestiging (bijlage 19) dd. 7 december 2007 zal niet meer verder behandeld worden. Door het overlijden van de uw echtgenoot werd de wettelijke band met uw schoonmoeder verbroken, bijgevolg kan er geen aanvraag meer ingediend worden op basis van het artikel 40 van de wet van 15.12.1980. (...)"*

3.2. In een eerste middel voert verzoekster de schending aan van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van artikel 40 van de Vreemdelingenwet en van “*artikel 45 van het Koninklijk Besluit inzake vreemdelingen*”. Ten slotte voert verzoekster aan dat de bestreden handeling getuigt van machtsoverschrijding

3.3. Ter adstruering van het middel vertoogt verzoekster als volgt: “*Dat de Dienst Vreemde-lingenzaken verplicht is een aanvraag vestiging te behandelen. Dat zij dit klaarblijkelijk niet heeft gedaan conform art. 45 van het KB vreemdelingen. Dat het desbetreffende artikel derhalve geschonden is. Dat de Dienst Vreemdelingenzaken in zijn geheel onbevoegd is op eigen houtje te beslissing de aanvraag niet meer te behandelen. Dat zij daarbij haar macht schromelijk overschrijdt. Dat zij op zijn minst geen enkel wetsartikel aanhaalt waaruit blijkt dat zij bevoegd is een aanvraag vestiging niet meer te behandelen. Dat zij zich schuldig maakt aan ambtelijke rechtsweigerig.*”

3.4. Volgens verwerende partij is het eerste middel onontvankelijk. Ze betoogt dat ze uit de uiteenzetting van het middel onmogelijk kan afleiden over welke wetsartikelen verzoekster het precies heeft, laat staan dat duidelijk is waarom de bestreden beslissing in strijd zou zijn met deze artikelen.

3.5. De Raad is het deels eens met de stelling van verweerder. De omschrijving “*artikel 45 van het Koninklijk Besluit inzake vreemdelingen*” is te vaag en wordt niet nader toegelicht, zodat noch verweerder noch de Raad kunnen opmaken welk koninklijk besluit verzoekster bedoelt en het de Raad niet toekomt te gaan gissen welk koninklijk besluit verzoekster bedoelt. Voorts wordt niet nader toegelicht op welke wijze artikel 40 van de Vreemdelingenwet geschonden werd. Verzoekster toont ook niet aan op grond van welk wetsartikel “*de Dienst Vreemdelingenzaken in zijn geheel onbevoegd is op eigen houtje te beslissing de aanvraag niet meer te behandelen*”. De Raad acht derhalve het middel onontvankelijk voor zover de schending van artikel 40 van de Vreemdelingenwet, van “*artikel 45 van het Koninklijk Besluit inzake vreemdelingen*” en machtsoverschrijding worden aangevoerd.

3.6. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk de juridische en feitelijke overwegingen bevat waarop ze gesteund is. Verzoekster toont met haar betoog niet aan in welke mate de formele motieven haar niet in staat stellen te achterhalen welke concrete redenen de beslissing schragen. Daar waar verzoekster aanvoert dat de beslissing “*geen enkel wetsartikel aanhaalt waaruit blijkt dat zij bevoegd is een aanvraag vestiging niet meer te behandelen*”, dient de Raad op te merken dat de bestreden beslissing verwijst naar artikel 40 van de Vreemdelingenwet.

3.7. Er is sprake van rechtsweigerig indien een orgaan met rechtsprekende bevoegdheid weigert uitspraak te doen over het bij haar ingesteld beroep (RvS 17 januari 2002, nr. 102.581). De Dienst Vreemdelingenzaken is geen orgaan met rechtssprekende bevoegdheid en derhalve kan “*ambtelijke rechtsweigerig*” niet dienstig worden aangevoerd. Ten overvloede dient vastgesteld te worden dat de beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken er niet toe strekt te stellen dat men weigert iets te doen met verzoeksters vestigingsaanvraag, maar er wel toe strekt te stellen dat men verzoeksters aanvraag niet meer verder zal behandelen.

Het eerste middel is deels onontvankelijk, mist deels juridische grondslag en is deels ongegrond.

3.8. In een tweede middel werpt verzoekster een schending op van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en van artikel 40 van de Vreemdelingenwet .

3.9. Verzoekster stelt, in wat als een eerste onderdeel van het middel kan beschouwd worden, dat zij in het ongewisse blijft voor wat betreft de juridische argumentatie van de beslissing door de Dienst Vreemdelingenzaken.

3.10. De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing verwijst naar artikel 40 van de Vreemdelingenwet. De formele motiveringsplicht vereist niet dat verwerende partij in de bestreden beslissing uitgebreid uiteenzet op welke wijze artikel 40 van de Vreemdelingenwet wordt toegepast.

Het eerste onderdeel van het tweede middel is ongegrond.

3.11. In wat als een tweede onderdeel van het middel kan beschouwd worden, betoogt verzoekster dat, wanneer men in de beslissing stelt dat zij geen aanvraag meer kan indienen op basis van artikel 40 van de Vreemdelingenwet omdat de wettelijke band met haar schoonmoeder verbroken zou zijn door het overlijden van haar echtgenoot, men nalaat te verduidelijken wat men bedoelt met *“de wettelijke band met de schoonmoeder”*. Volgens verzoekster blijft ondanks het overlijden van haar echtgenoot zowel de band met de schoonmoeder als de band tussen echtgenoten bestaan. Verzoekster verwijst op uitgebreide wijze naar artikel 206 van het Burgerlijk Wetboek inzake de onderhoudsplicht tussen schoonouders en schoondochters en naar de huwelijksbeletselen in rechte lijn tussen schoonouders en schoonkinderen en haalt ook algemene rechtsleer dienaangaande aan. Ze vervolgt dat artikel 227 van het Burgerlijk Wetboek niet impliceert dat de juridische band tussen de langstlevende echtgenoot en de eerststervende echtgenoot ophoudt te bestaan, waarna verzoekster met verwijzing naar bepalingen van het Burgerlijk Wetboek uitgebreid ingaat op de ontbinding van het huwelijksvermogenstelsel, het erfrecht van de langstlevende echtgenoot en het onderhoudsrecht tegen de nalatenschap van de eerststervende. Verzoekster besluit haar betoog door te stellen dat het begrip “echtgenoot” nergens in de wet wordt gedefinieerd, dat het begrip derhalve dient te worden ingevuld conform de ratio legis vervat in het Burgerlijk Wetboek, namelijk de langstlevende echtgenoot behoeden voor een precaire situatie na verlies van een echtgeno(o)t(e) en dat zij juridisch nog steeds moeten worden beschouwd als echtgenote van haar vooroverleden man. Volgens verzoekster dient derhalve het begrip “echtgenoot” in artikel 40 van de Vreemdelingenwet tevens derwijze te worden ingevuld dat de langstlevende echtgenoot onder het toepassingsgebied van dit artikel ressorteert, zodat voor de langstlevende echtgenoot na verlies van de vooroverleden echtgenoot een familiaal vangnet wordt gewaarborgd op voorwaarde dat de langstlevende echtgenoot niet hertrouwd is of een wettelijk geregistreerd, met het huwelijk gelijkgesteld, partnerschap heeft, in welk geval de situatie van de langstlevende echtgenoot niet langer precair is.

3.12. Verweerder stelt in zijn nota met opmerkingen ondermeer het volgende: *“Verzoekster brengt geen enkel element aan die de bestreden beslissing kan doen wankelen. De beslissing werd op correcte wijze gemotiveerd. In bijkomende orde wenst de verwerende partij te benadrukken dat de echtgenoot van verzoekster overleden is op 9 september 2007 (...). Verzoekster deed pas op 7 december 2007 een aanvraag tot vestiging op Belgisch grondgebied. Zij deed dit als stiefdochter van de genaamde L.D.(...). De vestigingsaanvraag gebeurde met andere woorden drie maanden na het overlijden van haar echtgenoot. Op dat ogenblik kon verzoekster zich niet meer beroepen op het feit dat zij gehuwd was. Artikel 227 van het Burgerlijk Wetboek bepaalt immers dat het huwelijk ontbonden wordt door de dood van één van de echtgenoten. Bij het overlijden van haar man, kwam er dus een einde haar aan huwelijk. Verzoekster kan zich bijgevolg niet dienstig beroepen op een vestiging op grond van artikel 40 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de*

vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, in de hoedanigheid van echtgenote van een bloedverwant in nederdalende lijn van de echtgenoot van een Belgische onderdaan. (...)”

3.13. (Oud) artikel 40, §6, van de Vreemdelingenwet bepaalde het volgende: *“Met de E.G.-vreemdeling worden eveneens gelijkgesteld, de echtgenoot van een Belg die zich met hem vestigt of komt vestigen, alsook hun bloedverwanten in de nederdalende lijn beneden eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, hun bloedverwanten in de opgaande lijn die te hunnen laste zijn, en de echtgenoot van die bloedverwanten in de nederdalende en in de opgaande lijn, die zich met hen vestigen of komen vestigen”.*

3.14. Uit de in punt 1.1. bedoelde aanvraag, die zich bevindt in het administratief dossier, blijkt dat verzoekster een vestigingsaanvraag heeft ingediend als echtgenote van een bloed-verwant in nederdalende lijn van een Belgische onderdaan. Het wordt niet betwist dat verzoekster getrouwd was met A. F. en dat A. F. een bloedverwant in de nederdalende lijn was van een Belgische onderdaan. Kernpunt van de betwisting vormt niet de vraag of artikel 40 van de Vreemdelingenwet een familiaal vangnet moet vormen voor de langstlevende echtgenoot. De ganse redenering van verzoekster dienaangaande vindt geen steun in artikel 40 van de Vreemdelingenwet en is derhalve niet dienstig. Kernpunt van de betwisting vormt wel de vraag wat de impact is van het overlijden van A. F. op verzoeksters vestigingsaan-vraag. De bestreden beslissing verwijst naar artikel 40 van de Vreemdelingenwet. Aangezien verzoekster de vestiging heeft aangevraagd in functie van een Belgische onderdaan is artikel 40, §6, van de Vreemdelingenwet in het geding. De Raad dient vast te stellen dat artikel 40, §6, van de Vreemdelingenwet gewag maakt van vestigingsverplichtingen van de aanverwant met de bloedverwant in nederdalende lijn en de Belgische onderdaan. Noch artikel 40, §6 van de Vreemdelingenwet noch artikel 61 van het Vreemdelingenbesluit bepalen echter dat in het geval van overlijden van de bloedverwant in nederdalende lijn van de Belgische onderdaan, de wettelijke band van de echtgenote van deze bloedverwant met de Belgische onderdaan verbroken wordt zodat deze persoon niet meer kan beschouwd worden als een echtgenoot van een bloedverwant in nederdalende lijn van een Belgische onderdaan in de zin van artikel 40 van de Vreemdelingenwet. Dienaangaande dient de Raad bijkomend op te merken dat artikel 44 van het Vreemdelingenbesluit toelaat om een vestigingsaanvraag onontvankelijk te verklaren indien de bloed- of aanverwantschap met de Belgische onderdaan met wie men zich komt vestigen niet aangetoond wordt, wat in casu niet gebeurd is. Zoals verzoekster terecht stelt, blijkt ten overvloede uit de door haar ingeroepen bepalingen van het Burgerlijk Wetboek dat de wettelijke band tussen schoondochter en schoonmoeder niet verbroken wordt in geval van overlijden van de zoon.

Het tweede onderdeel van het tweede middel is gegrond.

3.15. Het tweede middel is gegrond voor zover de schending aangevoerd wordt van artikel 40 van de Vreemdelingenwet en leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Aangezien een aangevoerd middel tot nietigverklaring van de bestreden beslissing leidt, is er geen noodzaak tot onderzoek van de overige middelen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Vernietigd wordt de beslissing van de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken van 28 februari 2008 waarin gesteld wordt dat de aanvraag tot vestiging niet meer verder zal behandeld worden.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien november tweeduizend en acht door:

mevr. M. EKKA,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN.

M. EKKA.